

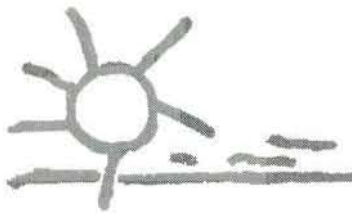
Cacera: ús o abús del nostre patrimoni natural?

A principis d'aquest passat mes d'octubre, com cada any per aquestes dates, s'iniciava de nou la temporada de caça. Prop d'un milió d'escopetes al conjunt de l'estat espanyol –80.000 de les quals, a Catalunya–, sortien altre cop al camp disposades a abatre el major nombre possible de peces.

L'empobriment general del nostre entorn natural ha portat, però, en aquests últims anys, a una forta transformació de les activitats cinegètiques. Per un cantó, s'ha reduït considerablement el ventall d'espècies sobre les quals s'actua, de manera que conills, senglars, coll-verds, perdius, tords i faisans, centren bàsicament l'atenció dels qui surten amb l'escopeta sota el braç. Paral·lelament, molts exemplars capturats han estat prèviament introduïts en el medi, alguns d'ells hores o moments abans d'ésser abatuts. El control estricte del nombre d'animals caçats, la reducció dels dies hàbils o les restriccions de tota mena a l'hora de pretendre entrar a formar part d'un vedat, acaben per desdibuixar quasi per complet allò que temps enrera fou una activitat lliure i espontània, estretament vinculada a la recerca de menjar.

Malgrat aquestes profundes transformacions que esgarrifarien a més d'un antic caçador, la pràctica d'aquesta activitat en espais no estrictament controlats i definits, s'ha convertit en l'actualitat en una autèntica agressió contra el nostre entorn. El deteriorament ambiental que de manera genèrica pateixen els espais naturals d'una bona part del país, no pot veure's incrementat encara gratuïtament pel soroll constant de les canonades, precisament durant l'època en la qual els animals es manifesten més debilitats i necessitats de recursos.

Avui per avui, en el context de desenvolupament i d'ocupació territorial de la nostra societat, la caça juga aquell petit –però definitiu– paper de valor afegit que acaba per destarotar l'inestable equilibri dels nostres paratges. És veritat que en una hipotètica relació de greuges a l'entorn natural,

MEDI AMBIENT

RAMON FORTIÀ i RIUS

la caça ocuparia un dels darrers llocs atenent a la seva transcendència, molt per sota –per exemple– dels atemptats de tipus urbanístic. Aquests, recordem-ho, tenen efectes i conseqüències clarament irreversibles sobre el medi. Contràriament, les espècies sobre les quals es practica la caça, recuperen ràpidament els seus antics nivells poblacionals tant bon punt deixa d'exercir-s'hi la pressió cinegètica. Tot i les dades objectives que puguem aportar per tal de deslliurar la cacera d'una bona part de la responsabilitat en l'actual situació de deteriorament ambiental, però, no és pas menys cert tampoc que el dramatisme d'un ocell ferit al vol o el patètic silenci dels nostres camps, només interromput pel brogir de les trabucades, situen les activitats cinegètiques en clar i prioritari punt d'atenció de qualsevol persona sensibilitzada per la preservació del patrimoni natural.

Arraconades ja definitivament argumentacions basades en l'aport

alimentari– pensem que una vegada comptabilitzades totes les despeses que se'n deriven, gairebé sempre el cost de qualsevol peça abatuda és superior al seu equivalent en preu de mercat–, únicament les suposades finalitats esportives o de lleure donen un cert marc de justificació a aquesta activitat. I ambdós pretextos són fàcilment refutables. El primer, perquè és insostenible cap pràctica esportiva que es fonamenti en la mort d'uns éssers vius. I el segon, en relació a la hipotètica finalitat de lleure que pugui assumir la çaca, cal tenir molt en compte que aquesta entra en flagrant contradicció amb els legítims desitjos de qualsevol altra persona que trobi el seu gaudi en la contemplació de la natura i dels animals que la poblen. Algú s'ha plantejat quin estrany privilegi permet a un individu matar i fer-se seu aquell ocell al que nosaltres, des del cantó oposat poguem estar observant o recreant-nos amb els seus cants?

L'actual situació del nostre medi ambient requereix actuar amb contundència i rigorositat en tots aquells fronts on es produeixen impactes i pressions innecessàries. I la cacera, malgrat que a molts els dolgui, és una d'aquestes activitats que provoquen erosions de les que ben bé ens podríem estar.

L'ànec coll-verd, dins del grup de les aus aquàtiques, és ben segur una de les peces més preuades pels caçadors.